

hele Jernbanevæsen, men det staaer dog ikke i en saadan Forbindelse, at den Minister, der bærer Ansvar for de Penge, der ere voterede til Jernbanevæsenet, vil kunne anvende disse Penge til hine andre Administrationsgrene. Summen, hvorom der i dette Tilfælde vilde være Spørgsmaal, er ganske vist ikke betydelig, men der kunde jo ligesaa vel blive Spørgsmaal om større Summer, og, naar man da engang var slaaet ind paa denne Vej, saa havde man ikke mere noget Holdpunkt. Jeg kan altsaa ikke give noget Bøste i den af ham antydede Retning. Hvad der fra Indenrigsministerens Side kan skee for at imødekomme Finantsministeren, vil være eventuelt at afgive den fornødne Grund paa Stationen til en Post- og Telegraphbygning og at foretage en Forandring ved Sporet og muligvis at indrette en Dreieffve paa Grund af en saadan ny Bygnings Opførelse; men videre troer jeg ikke, at Indenrigsministeren bør gaae.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Affnit, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforlag af Finantsministeren under Nr. 1 til § 6:

I. Udgift C. 4. Summen forhøies med 3,200 Rd. til 13,200 Rd. vedtoges med 31 Stemmer mod 8.

2) Lovforslagets § 6, der efter den foregaaende Afstemning var saalydende:

„Overskudet af Post- og Telegraphvæsenets Indtægter beregnes til: 114,874 Rd. 28 B.“

vedtoges eenstemmig med 37 Stemmer.

Lovforslagets §§ 7, 8, 9 og 10 tilligemed det til § 10 af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet stillede Forslag, og Lovforslagets § 1 fattedes derpaa under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Det Ændringsforlag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 2 til § 10, gaaer ud paa, at den Bestemmelse i den nævnte Paragraph, der lyder saaledes: „De til Udredelse af Folketjens Præsters Lønning hidtil henlagte Midler og sammes Anvendelse optages paa Statsregnskabet for 1870—71 og Finantslovsforlaget for 1871

Jessen: Jeg vil dog tillade mig at udtale, at saa indskrænket er Indenrigsministeren dog vistnok ikke med Hensyn til den Bevilling, der er givet til Jernbanebygningen, at han ikke skulde have fuld Raadighed over at bestemme, hvor stor han ønskede den vedkommende Stationsbygning opført. Om han opførte den med nogle Værelser flere eller færre, troer jeg ikke paa nogen Maade vilde vedrøre Bevillingen. Jeg kan saaledes ikke see rettere, end at Indenrigsministeren har fuld konstitutionel Myndighed til at benytte den omtalte Bevilling til at indrette Stationsbygningen saa stor, som han finder det tjenligt for de forskellige Statslemede.

Indenrigsministeren: Jeg skal hertil kun svare, at jeg ikke opfatter dette Forhold og min Myndighed paa saamme Maade som den ærede Landssthingsmand.

—72—, skal falde bort. Naar de ærede Medlemmer ville kaste Blikket paa denne Bestemmelse, saaledes som den staaer her paa Finantslovsforlaget, saa antager jeg, at De vilde indrømme mig, at den er af en noget besynderlig Bestaafenhed. Det er for det Første noget forunderligt, at man forlanger af en Minister, at han skal aflægge Regnskab for meget betydelige Indtægter og meget betydelige Udgifter, som aldeles ikke passere nogen Kasse, der staaer under ham. Det er endvidere i sig selv forunderligt, at man forlanger, at der i Statsregnskabet for et Aar skal optages meget betydelige og omfattende Indtægter og Udgif-